

[Energiministeren]

Jeg synes, det er deprimerende og skuffende, at der vedblivende kommer sådan nogle mærkelige bordbomber i debatten med besynderlige påstande om fantasifulde ekstraudgifter for parcellhusejerne i anledning af det her. Realiteten er, at alle forandringerne vil være forbedringer: man får billigere og bedre opvarmning, når disse ting føres ud i livet.

Så til hr. Emmert Andersens betragtninger om priserne på eksportsalget. Jeg skal være den første, endda den allerførste, til at sige, at kontrakten med svenskerne om de første mængder naturgas var en særdeles fremragende og velforhandlet kontrakt, som alle har grund til at være tilfreds med, selvfølgelig også jeg selv. Men den pris, der dér er tale om, er ikke realistisk for store volumener over lang tid. Det var svenskernes første gaskontrakt overhovedet om små mængder. De vil meget gerne købe mere, der er allerede forhandlinger i gang om en fordobling af salget til Sverige i forhold til det. Men det prisniveau, der kan opnås, kan ikke sammenlignes med dette eller med Statoilsalget til Emden. Det er nødvendigt at se på en lang række faktorer for at kunne sammenligne disse priser. Det er ikke sagligt holdbart bare at brage dem ud, som hr. Emmert Andersen gør, og vi har altså lagt nogle forsigtige, men realistiske skøn ind med hensyn til disse eksportpriser.

Det er da klart, at vi vil vurdere, om det er bedre at eksportere visse mængder fremfor at bruge dem på nogle netstrækninger, der ikke har så gode prioriteringstal, som andre kunne have. Det er oplagt, og det, der er filosofien i at lade det køre som en virksomhed, er, at vi får en god forrentning af det. Men der er en grænse for det synspunkt, nemlig hensynet til forsynings sikkerheden. Det er den balance, der må sørges for. Hvis der er god økonomi i at bruge gassen her, så er det det, vi skal.

Så til fru Lone Dybkjær. Jeg er enig i, at vi må følge spørgsmålet om effektivisering og dermed strukturen. De eventuelle stramninger, der kan blive tale om, drejer sig ikke om at ændre f. eks. tilslutningspligten eller priserne. Det mener vi er ryddet op, så godt som det overhovedet kan lade sig gøre. Det er spørgsmålet om projektets styring, ledelsen, effektiviteten i det. Jeg har over for udvalget tilkendegivet, at det er nødvendigt at

skabe en mere enhedspræget markedsføringsindsats, specielt i forhold til industrikunder og andre større kunder, og at det er nødvendigt at skabe et mere ensartet budgetsytem med henblik på en bedre omkostningskontrol, og at det er nødvendigt, at investeringsbeslutninger, bl.a. vedrørende netudbygningen, foretages på et helhedspræget grundlag ud fra en økonomisk vurdering af projektets samlede interesser, og at det er nødvendigt, at bestræbelserne for at skabe et mere ensartet teknisk system både i anlæg og drift fortsættes. Dette arbejde vil blive fortsat og er allerede påbegyndt i det kontaktudvalg, der rummer alle involverede parter i projektet. Jeg kan tilslutte mig det, et flertal i folketingets energiudvalg har sagt med hensyn til at følge denne udvikling nøje.

Fru Lone Dybkjær havde et spørgsmål om kvantumsrabatter osv. i forbindelse med salg til gartnerier. Den mængde, der er en slags standardgrænse for, hvornår man betragter det som en storkunde, er på det sidste kontaktudvalgsmøde i sidste uge blevet sat ned fra 500.000 m³ årligt til 300.000 m³ årligt, og det er en grænse, man skal se fleksibelt på ud fra markedssituationen i de enkelte områder.

Det er klart, at der bliver kvantumsrabatter for storkunder, men jeg synes, det er rigtigt at sige, at specielt for så vidt angår gartnerier er det forbundet med særlige tekniske fordele på grund af kultveiteproduktionen og anvendelsen af kultveilten i væksthugartnerier, således at det ikke engang er et spildprodukt, men et positivt indslag i den samlede proces, som man kunne kalde et gartneri. Der ligger altså meget væsentlige praktiske, tekniske fordele i naturgasanvendelsen i væksthugartnerierne, og det betyder, at der er en attraktivitet i praktisk anvendelse, som gør, at hvis man samtidig siger, at de skulle have gassen til en pris, der ligger langt under prisen på fuelolie, så ville man komme ind på noget, der kan ligne den meget favorable stilling, som alle i Danmark har været enige om at kritisere hollænderne for at have haft, og som de nu er ved at afvikle. Der skal deles i porten som i enhver anden regulær handel, men en egentlig foræring bør der ikke forretningsmæssigt set blive tale om.

Til hr. Waldorff har jeg kun den ene bemærkning, at jeg er enig i, at det er rigtigt at fremhæve også det positive, der ligger i, at